

Kapittel 11, D-dag2

Villi våknet. Som da han sovnet, suret fremdeles sangen om den hvite skygge i hans hode. Han grublet over hva teksten var. Det var visst noe som: «Blir der inne, de vet de må, med ordene gud vi stoler på. mens ånden holder på. Det er hardt å skille mellom hvit fra svart, når du våkner midt i den natt. Ser etter bevegelse, mens lyset forstyrrer. Hun kom ut - som en hvit skygge.» Han reflekterte fremdeles over denne mystiske favoritt-sang fra ungdommen. Den gang artisten var ung og han selv yngre. Villi rakte ut hånden etter glasset. Åh nei, tenkte han. Enda en amatør-drink fra vertskapet. Uansett, den var nødvendig og han skyllet ned med en grimase. En grimase som straks ble oppkvikket. Bedre enn jeg selv kunne lave den, tenkte han til en velvoksen rap.

Villi vendte seg om. Hans blikk stivnet. Der satt hun, – pianisten. Han ble først flau over sin ulyd. Men, hun satt helt stille i den samme hvite kjole fra kvelden før. Hun bare betraktet han med et vennlig smil. Hans blikk uttrykte frustrasjoner og usikkerhet. Så kikket han på dynen sin og den ledige plass i dobbeltsengen. Hun smilte leende og viste frem sin mobiltelefon. Den sa, 'no hanky panky'.

Beskjeden ga ingen beroligelse, - men heller mere frustrasjon. Hun hold frem telefonen. Han tok den imot. Ok, dette er visst en dialog og denne er visst middelet. Han tastet. Hvorfor er du her? Den sa visst hans spørsmål på russisk. Hun rakte frem hånden og fikk den tilbake. De forsto i det minste en måte å kommunisere uten å forstå hverandres språk. Hun tastet og telefonen sa; for å se dine drømmer. Likeså frustrert, rakte Villi hånden frem og fikk den tilbake. Hvorfor? Hun tenkte lenge før det svarte, - derfor. Det må være noe 'tapt i oversettelse', tenkte Villi. Uansett, hun viste en positiv interesse, tross hans sang kvelden før. Han nikket aksepterende og ga telefonen tilbake. Deretter trakk han på skuldrene. Hun nikket sakte, reiste seg og gikk ut av lugaren – som en hvit skygge.

Villi brukte god tid på sitt morgenstell. Det var visst en særlig stor dag, ifølge Ian. Alle hans advarsler om diplomatisk opptreden var sunket inn. Omsider gikk han ut og Peter fulgte med. Hvem er disse personene jeg skal møte, spurte Villi. Peter ristet på hodet og sa, aner ikke. Villi ble ledet direkte inn til konferanserommet denne gangen. Ian var der allerede, sittende på barkrakken. Han ga det sedvanlige og imøtekommende smil. Villi satte seg ved siden av ham og ba om en kaffe. Er du klar? Nei, svarte Villi ærlig. Vel, ja, det er man vel aldri. Allikevel, ta det med ro, bare vær deg selv og responder tilsvarende. Ian sitt bekymrede sukk var allikevel ikke til å skjule.

Etter noen minutters stillhet hørte Villi en velkjent stemme si, god morgen Villi. Han snudde seg og så det umiskjennelige ansikt med uflidd langt skjegg og hår. Instinktivt grep han bakhodet hans og dunket ansiktet mot bordet. Du, du, utbrøt Villi i raseri. Valdemar reiste sitt hode igjen, så på han og sa et sarkastisk 'au'. Ian for opp av barkrakken, men fikk ikke frem et ord. Valdemar dempet han med en enkel håndbevegelse. Det er i orden, sa han dempende.

Du, du, du, stotret Villi i vrede. Hva var det, – fleinsopp? Valdemar svarte ikke på det spørsmålet. Jeg vet godt du er forarget, men nå er vi vel kvitt? Kvitt du liksom. Du dopet meg så jeg slo pannen i bordet. Hvordan kunne du det etter all den gjestfrihet jeg ga dere. Gjestfrihet? Haha. Aldri har noen fornærmet oss mere enn deg. Aldri har noen fortjent den enstemmige beslutning om å trykke på stopp-knappen. Enstemmig? Villi gjentok, enstemmig? Jeg ville aldri ha stemt destruktivt imot meg selv. Det må da du selv fatte. Enstemmig, gjentok Valdemar. Enstemmig bland de stemmeberettigede. Villi ga han et tomt blikk og forsto at han ikke hadde stemmerett over seg selv i den forsamling.

La oss heller snakke om hva som ligger foran enn hva som ligger bak. Villi sa ikke mere enn, hva ligger foran? Om ikke så lenge kommer noen gjester som vil snakke med deg. Om hva? Jeg tror vel at Ian har allerede fortalt deg at det handler om Dagmar. Villi nikket. Du har skrevet noe som har vekket en viss oppsikt. Valdemar tok Villi på skulderen for å få kontakt. Vi er åpne for enhver hypotese om hvordan vi kan bli ferdige med den 'forbannelsen fra Vinterpalasset'. Villi møtte hans blikk. Forbannelse? Hør her, sa Valdemar. Det er flere måter å betrakte en sak. I min krets var det en forbannelse. Andre kan nok se det som en forløsning. Uansett – det ledet til den første verdenskrig. Det må da være menneskehistoriens verste forbannelse, - ikke sant. Det gikk et kaldt gys nedover Villis rygg, da han ante omfanget av situasjonen han var dumpet ned i.

Det stimlet til med mange mennesker, - virkelig mange mennesker. Villi fikk angst. Valdemar så det. Ta det med ro, sa han. Villi kikket over til han og tenkte, tross alt, kanskje dette er en person jeg kan forholde meg til. Hovedsakelig er det kun tre personer du bør forholde deg til, sa Valdemar. Det er Ian, som du allerede har stiftet bekjentskap med. Han representerer de føydale. Villis øyne åpnet seg vidt. Mener du at Ian er en av de viktige? Valdemar fortsatte, du har ikke truffet Igor. Han representerer alt innen statsforvaltningen. Villi kikket på personen, som var overrepresentert med personale. Til sist, sa Valdemar og trakk på det. Til sist er representanten for kirkene, - denne gang, om jeg så må si det, - meg. Villi rykket, men holdt seg fast til baren. Hans øyne ble vid åpne da han møtte et anerkjennende nikk fra Valdemar. Ja, sa han, du hedenske 'head-banger', - det er meg.

Villi visste ikke helt om han burde skifte helt til de der sodavann, eller ei. Det ble til en enda stivere drink. Ok, sa ha litt diplomatisk. Hva kan jeg forvente? Tro det eller ei. Du betyr veldig lite. Du får noen spørsmål og det forventes ærlige svar. Helt ærlige, falske svar vil bli gjennomskuet og så slutter samtalen. Valdemar trakk på det, - men innrømmet, - ærlige svar er høyt verdsatt disse dager, fordi de er så sjeldne. Ikke vær bekymret for negative konsekvenser, for jeg skal nok sørge for at du kommer trygt hjem. Svaret rørte Villi, tross de tidligere kontroverser. Tross alt, kanskje han var den mest pålitelige i dette upålitelige samvær. Valdemar kremtet for å si noe. Det er et mandig styre du møter. Han kremtet igjen. Hvis jeg kan gi et råd, fortsatte han, så bør du huske at møtet handler om en pike, – den danske prinsesse Dagmar. Villi ble mere forvirret og mindre betrygget enn noen gang.

Villi ble geleidet til konferansebordet etter en lang diskusjon mellom møtedeltagerne. De snakket ikke noe forståelig språk for ham. En av Ians sine tjenere, pianisten, ga han en mobil-oversetter. Vi har fremdeles deres problem her, sa en kunstig stemme. Villi prøvde å fatte hva det kunne bety. Stemmen fortsatte, den danske prinsessen i denne utpost. Igjen skulle liksom Villi forstå hva utsagnet betød. Igjen, skjer det, som for 100 år siden, regimet kollapser for våre føtter. Igjen uttrykte Villi sin forundring om hva i all verden de utsagn handlet om. Det ble en lang pause. Villi tok en sjanse og responderte. Handler dette om Dagmar, - den siste fungerende tsarina regent? Det ble noen livlige diskusjoner rundt bordet i noen språk han ikke forsto. Så ble det stille og alle blikk var rettet mot ham. Valdemar kremtet og viste en overaskende stor respekt i forsamlingen. Bare la han snakke fritt.

Villi sitt blikk flakket. Han kikket opp og ned og til alle sider mens han tenkte. Ok, stol på forsikringene og gi dem det hele. Han løftet blikket og sa, regimet kollapser hvert århundre, fordi det er konstruert til det. Oversetterne måtte ha gjengitt han korrekt siden forsamlingen ikke kunne skjule sjokket. Villi kremtet for å få oppmerksomhet igjen. Hvilken mann, hvilken mandig mann, ville noensinne skyve sin skyld og sitt ansvar på en liten pike i et dukkehjem? Reaksjonen var visst blitt normen, men denne gang ga kroppsspråkene mere voldelige uttrykk en sigd og hammer. Villi lot det være. Han hadde gjort sitt trekk. Det var tid for at noen fant ut av å gjøre et mottrekk. Det gikk en lang tid med heftige diskusjoner og anklagende blikk. Litt lettende, så Villi at både Ian og Valdemar synes å berolige forsamlingen med noen diplomatiske utsagn.

Igor tok tak i en oversetter og tok ordet. Kollapser hvert århundre fordi det er konstruert til det? Villi nikket, - 'built to fail' kalles det. Det tok litt tid før spørsmålet kom. Mener du at Vinterpalasset var 'built to fail'. Nei, ikke bare det. Villi var nødt til å trekke pusten dypt før han svarte, Vinterpalasset er kun en utpost, som Kronborg i Danmark var utpostens utpost. Igjen ble han nødt til å trekke pusten flere ganger før han konkluderte. Kreml er konstruert til å kollapse hvert århundre.

Denne gang synes ikke alle de opprørte reaksjoner å være rettet imot Villi. Denne gang synes det å være bølger av benektelser, anklager og forsoninger internt i forsamlingen. Villi kunne omsider puste dypt og la det hele gå sin gang. I en stund i hvert fall. En av Igors menn skulde kritisk på Villi. Dere i Vest tror dere vet mere om oss i Øst, oversatte mobilen. Villi trakk pusten dypt. Vi vet da i det minste at Vesten er vest og Østen er i øst, repliserte Villi. Han fikk oppmerksomheten igjen. Er ikke dette stedet i vest? Lå ikke denne tidligere hovedstad i Vesten? Den misoppfattelsen er en del av systemfeilen som fører til system-kollaps. Det fører til at russerne kriger mot seg selv fordi den slags massepsykoser dominerer. Villi kikket ned for å ikke bli overveldet av alle de foraktelige blikk. Det ble stille en stund igjen.

Du slipper ikke unna så lett med å fraskrive den der tsarina sitt ansvar, sa Igor irritert. Hun undergravde regimet med sin uformelle makt og fordelte ansvar og skyld på mangfoldige. Tenk, hun og sin engelske kusine lekte dronninger med dukker og dukkehjem. Disse tenårings leker ble omsatt til intriger i både Russland og England. Dukker er ikke mennesker og politikk er ikke en lek for noe tenårings-imperie. Og aller minst embetsfolk, la en stemme til. Det ble helt umulig med statsadministrasjon med alle de spontant virkelighetsfjerne innfall, - basert på .... . Okkult mystisisme, la stemmen til igjen.

Var det agent Rasputin sin misjon? Villis spørsmål vakte undring. For han var jo godt skolert i sibirsk sjamanisme og brukte mye tid i Moskva og Kreml, ikke sant? Ved de ni maktsentra, - de 5 palass og 4 katedraler. Valdemar likte tydeligvis ikke den dreining av samtalen. Utposten Petersburg, opprinnelig svensk, var vel ikke godt ansett som imperiets sentrum fra den side. Var den vel? Det ble hverken bekreftet eller benektet. Villi trakk pusten dypt igjen. Ok, hør her, jeg er brakt hit til denne samtalen. Jeg aner ærlig talt ikke hvorfor, men noen hint tyder på at noen kan mene at jeg kanskje ser saken fra en annen side, - en som kan løse opp i en fastlåst tankegang. For at historien ikke skal gjenta seg. Som i de siste fem århundrer mumlet han for seg selv.

Igor nikket sakte. Ok, sa han. Vi kan antagelig bli enige om at historieskrivningen kan være preget av mennesker i krise i en krise-situasjon. Vi holder fast ved at Dagmar var utløsende, som i en Dagmar-effekt, - tilsvarende sommerfugl-effekten. Han humret med. Og det er en skandale som offentligheten ikke kunne få del i for rikets sikkerhet og renommé. Derfor ble en av Dagmars dobbeltgjengere stadig mere brukt helt til hun tok helt over. Det er nesten ufattelig at den allmenne tro på at hun overlevde de massive massakre av hele Romanov slekten. Og om hun faktisk overlevde, så var det kun for at det nye embetsregimet anså henne som en nyttig figur for å fullføre det massive regimeskiftet tilbake til Kreml. Vel, sa Igor avslutningsvis. Tross alt, hun var ganske så nyttig under hele prosessen til revolusjonen, bare fordi hun ikke kunne tåle å bli vippet av pinnen av den tyske svigerdatter.

Det er hva vi alltid har sagt og sier igjen, la Valdemar til. Catherine, den selvutnevnte 'den store' rystet regimet som bare kvinner kan. Derfor var vi urokkelig bestemt på at aldri skulle en tsarina regjere igjen. Men Dagmar, denne gjengjeldelse for visse danske tjenester for imperiets innflytelse i Norden. Igor strevde etter diplomatiske uttrykk. Hun skulle jo bare være enda en lydig kone, en nødvendighet for slektens gang. Men selv om kronprinsen døde før giftemålet, så klarte hun jammen meg å giftes med den neste, den ulærte, i rekkefølgen. Det ble for enkelt å fungere som ordtaket

sier, bak enhver stor mann står en sterk kvinne. Problemet var at hun konverterte til den russisk ortodokse kirke. Ikke noe galt i å konvertere fra den anti-pavelige protestantisme. Nei, problemet var at hun lot seg sterkt influere av de mere okkulte subkulturer. Villi benyttet pausen da Igor trakk pusten. Så som sibirsk sjamanisme? Så som Rasputins teokrati? Valdemar vinket diskret til Igor for å tone ned teokratiske tema.

Igor samlet tankene igjen. Jeg skal fortelle min oppriktige mening om hva som skjedde i dette para-Kreml, denne Romanovs utpost, dette triste kompromiss av de såkalte 'problemers tid'. Det andre kollaps i 1613 da Romanov dynastiet kuppet Rurik dynastiet, tilføyde Villi. Det ble en liten pause med viss annerkjennelse, tross kontroverser. Det var intet mindre enn et nødvendig statskupp for å redde imperiet, konstaterte Igor. Moskva ble brent til grunnen av dets marionett Napoleon et århundre før, for pokker. Året etter, 1813 kollapset Kreml og Europa ble forenet med Kjølefreden og 'Concert of Europe'. Igjen en kort stillhet.

Uansett, fortsatte Igor. Imperiet var ute av kontroll og det skyltes den tyske kvinnelige infiltrasjon av tsardømmet. De var alle tyske prinsesser, Catherine, Dagmar og Alexandra den siste. Ja, det sier jeg, understreket han. Prøyssere, svensker, dansker, - de kan kalle seg hva de vil, - men de stammet fra det tyske keiserlige kongedømmet. Det er som uttrykket 'hele Europas svigerfar'. For en vits. Den danske royale linje sluttet med Oldenburg slekten siden kuppet av tronen slettes ikke var av noen mannlig royalister, men av en tysk prinsesse. Hele Europas svigermor er mere treffende. Igor smilte fornøyd over sin egen fordømmelse av trones nedverdiggelse ovenfor staten.

Så, sa Villi i en forsonende tone. Vinterpalassets store nordiske annektering mislykkedes, gjorde det ikke. Hensikten med å lave Petersburg som hovedstad og Russland som imperie var å annektere hele norden, ikke sant? Tausheten i stedet for protest, tok Villi som en bekreftelse. Som jeg nevnte for Ian i går, så er det da besynderlig at historien skriver at Russland seiret men ikke at de deltok. Vel, jeg er bare blitt mere overbevist om at 1913 var bare enda en 100 årig kollaps av Kreml, - utpost eller ei. Ingen våget å si for eller imot. Mitt spørsmål er heller, er det ikke på tide å ta hull på alle disse massepsykososer og innse at dere begår kollektivt selvmord hvert århundre, - rundt året 13, la han til. Hva mener du, spurte Igor alvorlig. Som i en kalender? Nemlig, vestlig religion er styrt av astronomiske kalendre. Problemet er østlige okkultisme som perverterer for gjengjeldelse.

Hold an, avbrøt Valdemar. Du klarer det igjen. Alle dine kvasi-religiøse fortolkninger er som en viss figur leser Bibelen. Som jeg har sagt tidligere så tydelig, sa Villi, jeg er ikke blasfemisk, men kan være kjettersk, - i å kritisere blasfemiske teokrater. Valdemar knep øynene, men andre hevet dem i overraskelse. Villi ristet oppgitt på hodet. Kan dere ikke innse deres eget onde i all deres selvforherligelse? Hvordan kan så opplyste menn bli så blendet? Villi trakk pusten og ristet oppgitt på hodet igjen. Alt det onde som er beskrevet i tekstene, er advarsler, - akkurat som de 7 dødssynder er. Det er ikke opp til noe menneske å skape ondskap som å straffe syndere. Valdemar benyttet Villis lille pause, påstår du at kirken skaper ondskaper som rammer imperiet? For å si det rett ut som en ekte kjetter, - ja.

Overaskende grep Ian ordet. Det der blir du nødt til å sannsynliggjøre, ellers så tror jeg du har fordømt deg selv, - på den ene eller annen måte. Villi fnyste, for-dømt, som i før en legal dom. Vel, uansett fordommer og andre blasfemikere, så vil jeg gjerne sannsynliggjøre tesen. I følge visse teokrater er menneskene, forsimplet sagt, adskilt i to kategorier, de gode og de onde. Det legitimerer de selverklærte gode til å gjøre ondt mot de erklærte onde. Så som ordtaket og etikken, med ondt skal ondt fordrives. Et av mange problem med den ulogikk er basert på en matematisk misforståelse. Ulogikken er at minus gange minus gir pluss, - altså negativt imot negativt er positivt. Men den reelle logikk er heller så enkel som at negativt og negativt er dobbelt negativt. Som i

ordtaket vold avler vold. Så alle de misforståelser om hedensk godtfolk har ført til onde gjerninger i stedet for gode. Vold avler vold, og slår selvfølgelig tilbake. Villi tok en stor slurk av sin drink for å vinne tid til å finne ut av hvordan han kunne redde seg ut av argumentasjonen.

Skriftene er fulle av historiske voldsomme handlinger og fordømmelser. Det er fortolket som legitimering av gjentagelser og gjengjeldelser. Da vest for Ural ble samlet i en tre-enig kirke, så ble naturlignok øst for Ural en ambisjon for spredning av det gode budskap. Men sibirske, mongolske og andre sjamaner kunne ikke se vestlige som mere gode enn dem selv, - og absolutt ikke så onde som beskrevet i for eksempel Johannes åpenbaring. Hvordan kan noen oppfatte de ord som noe annet enn en total krigserklæring imot menneskeheten og det meste liv på jord? En ting er sikkert, ethvert menneske østenfor Ural må ha ansett noen misledede misjonærer som ondskapen selv. Reaksjonen ble selvfølgelig som aksjonen – bekjemp det onde med ondt. Sådan skapes ondskap, således skapes lovløse, sådan skapes krig i enhver form.

Villi tok en slurk mer til ordene fikk sunket inn i forsamlingen. Han trakk pusten og fortsatte. Sett bort i fra kanskje en eneste livsform, sa han og kikket litt opp. Han så på forsamlingen igjen og fortsatte. Ingen er perfekte, ingen allviten og ingen allmektig. Til en viss grad er vi alle syndige, uvitende og maktesløse. Så er det da bare å erkjenne dette som alle vet innerst inne. Det er en blasfemisk synd å skylde på sin guddom for sin egen kriminalitet.

Han kremtet og viste et forsonende blick. Den godeste Valdemar og hans bekjente var så vennlige å invitere meg til en religionsfilosofisk diskusjon. Jeg lærte litt mere i all min uvitenhet, og det takker jeg dypt for. Valdemar nikket i anerkjennelse. Det jeg ikke fikk sagt, før mørket falt på for hurtig. Han kremtet påtatt. Se nå å finne sammen igjen til denne neste Æra. Det skal skrives et nytt Testamente. Det kan ikke lykkes i ufred. Valdemar hvisket noe til de andre teokrater. Det synes som de kom til en enighet. Så erklærte Valdemar. Vi har fått snakke ut så langt vi kan i dag. Du får seile tilbake med vår velsignelse.

Det er bare en liten epilog jeg gjerne vil tilføre, sa Villi da forsamlingen skulle brytes opp. Valdemar kikket på de andre og fikk aksept. Siden dette møtet er arrangert angående Dagmar - og hun er 'in absentia', synes jeg det er på plass å sitere en nær person fra den tid. Han fikk et nikk igjen. Den gang hun seilte den selvsamme tur for å giftes, sto hennes gode venn H. C. Andersen på havnen og tok farvel. Senere skrev han:

"I går, på kaien, mens hun passerte meg, stoppet hun og tok meg i hånden. Øynene mine var fulle av tårer. For et stakkars barn! Å Herre, vær snill og barmhjertig mot henne! De sier det er et strålende palass i St. Petersburg og tsarens familie er nydelig; Likevel drar hun til et ukjent land der folk er forskjellige og religion er annerledes, og hvor hun ikke vil ha noen av sine tidligere bekjente ved sin side.»

Det var fremdeles stille en stund. Villi løftet blikket og spurte, hvordan i all verden kan en sådan liten pike være skyld i den imperiale dysfunksjonalitet? Møte var slutt, så tilløp til innvendinger ble dempet ned av lederne. Men det var allikevel mange diskusjoner blant deltagerne på veien ut.

Omsider hadde alle forlatt konferanserommet og gått tilbake til byen. Antagelig var noen frustrert, noen opprørt, noen tankefulle og noen fulle av nye ideer. Det var bare Villi og Ian tilbake. Jeg vet ikke hva jeg skal si, innrømmet Ian. Han mikset en drink til de begge og de sippet og tenkte. Ikke jeg heller, sa Villi omsider. De sippet noe mere. Til hans overraskelse kom pianisten i sin hvite kjole bak bardisken. Uten et ord mikset hun en Jomfru Libre med de rette ingredienser til de begge. Så lavet hun en stor karaffel som de kunne forsyne seg av. Deres blick møttes, men intet ble sagt. Han

smakte på den. Drinken var ikke som noe han hadde smakt tidligere, men den var overaskende behagelig.

En stund etter hørte han at hun var igjen tilbake ved sitt piano. Unnskyld meg, sa Ian, jeg må et ærend. Late vannet, vet du, la han til. Det var helt i orden for Villi med en pause fra ham. Piano-strofene var behagelig beroligende. Villi lyttet til pianisten. Hun spilte med innlevelse. Men det var noe gjenkjennelig. Det var som om han fikk høre en Prelude av sin playlist. Han snudde seg om og så på henne. Hun spilte noen strofer av musikalske poeter han satte høyere enn noen vitenskapelige. Hvordan visste hun det? Hvorfor spilte hun det? Hva ville hun si?

Hun skiftet melodi hver gang han ga et gjenkjennelig smil. Han smilte stort da han la sammen tekster og titler til en viss sammenheng. Hun spilte hovedsakelig fra kvinnelige artister. Selv om han ikke helt klarte å finne noe konkrete budskap fra henne til han, så ga utdragene allikevel tilsammen et uttrykk for sympati, forståelse og enighet. Det kan være, tenkte Villi, at det siste sitatet om Dagmar gjorde et godt inntrykk, - om ikke hos møtedeltagerne, - så i det minste hos andre tilstedeværende.

Villi hadde nesten tømt karaffelen og følte seg bedre beruset enn vanlig. Hva kan dette være, tenkte han. Den søte kvinnen kunne da ikke ha blandet i noe tilsvarende det den sibirske sjaman Valdemar gjorde? Tankene stoppet da en eldre kvinne stilte seg ved hans side. Den er god den drikk, er den ikke? Hun hadde et kostyme som minnet han om en favoritt artist. Villi sa han og rakte frem hånden. Det vet jeg godt, svarte hun. Nåh, så får du hete Lovich i mitt hode. Pianisten spilte faktisk et par strofer fra nettopp den artist. Det kunne da ikke være noen tilfeldighet. Kom med meg til sofaen, sa hun og ledet an. Ikke vær bekymret, du vil bli godt forpleiet i kveld. Det ble han virkelig.

Det kom flere gjester til konferanserommet. Alle var kvinner i alle aldre. De synes å være mest opptatt av hverandre. Villi ante ikke hvorfor han som eneste mann var tilstede. Det så ikke ut som Ian, Peter eller noen andre kom tilbake. De hadde sikkert funnet et annet sted, - enten i et annet av de mange rom, - eller i byen. Kanskje privat hos noen. Vel, tenkte Villi, Peter har det sikkert helt ok. Kanskje han har en av de beste dager i sitt liv. Hvem vet? Jeg får heller sjekke med han i morgen før vi seiler, så jeg sikker på at han også kommer med tilbake.

Kvinnen, alias Lovich, hadde forlatt ham for å snakke med de andre gjestene. Hun så ut til å være av en slags eldre orden og være tydelig en leder med høy respekt. Villi kikket rundt i forsamlingen, men han nød av både drikke og spise, - og ikke minst den playlist. Det kunne faktisk ha vært kopiert fra hans egen. Var det? Villi la merke til to kvinner som var kledd helt i sort. De kikket stadig over til han og sa noe til hverandre. Det gjorde han litt bekymret. Så han la merke til at under alt det sorte tøy viste flere tatoveringer på hender, hals og ben. De har det antagelig over hele kroppen, tenkte han. Figurene minnet han om de beretninger han hadde lest om Dagmars omgangskretser. Ravnene ble to fremtredende kvinner kalt.

På oppfordringer og av høflighet prøvde Villi ut de forskjellige snacks som var servert. Alt smakte veldig godt og eksotisk. Etter en stund fikk han lyst til å gå utenfor og trekke pusten. Han prøvde, men kunne ikke røre seg. Han kunne ikke engang si noe. Men det var tydelig at ravnene hadde merket det. De tilkalte et par andre kvinner som var mere alminnelig kledd. De satte seg på hver sin side av ham. Den ene kunne snakke dansk. Hun trakk hans hode mot seg, så han så henne godt når hun snakket. Hun sa noen beroligende ord mens hun strøk han noen steder på ansiktet.

Det var som om han falt i søvne og drømte, - men visste godt at han fremdeles var helt bevisst. Kvinnen holdt hans hode til seg så han ikke kunne se den andre. Men han var ganske så sikker på at gylfen ble åpnet. Etter en stund ble han helt sikker på at han ble melket. Antagelig var det noe med all den servering som gjorde at det hele var overstått på et par minutter. Det ble tørket grundig og så

lukket igjen. Kvinnen på hans side slapp, sa noen ord og strøk hans ansikt igjen. Derneft slapp hun hans ansikt. Til sin forundring merket han at følelsene og styringen i kroppen var kommet tilbake igjen. Han snudde seg og så den andre kvinnens skjeve smil, mens hun holdt en liten flaske med noe umiskjennelig væske. La det være, sa den dansk-talende.

Villis tanker om raseri og mulige reaksjoner førte ikke noe sted. Han reiste seg resolutt og gikk mot utgangsdøren. På veien møtte han pianistens usikre smil. Hun visste visst godt hva som hadde skjedd, - kanskje alt for godt. Villi stilte seg ved rekka. Han kikket utover havnen og byen. Ingen landlov her heller tenkte han. Får man heller bysse. Denne gang dobbeltsjekket han at døren var låst, - selv om det neppe var noen forsikring på denne yacht.